

dette nedsatte kommission vedrørende kvinderettigheder, som er en af de otte såkaldte „funktionelle“ FN-kommissioner, vedtog rådet på sit 32. møde at anbefale FN's plenarforsamling at vedtage en konvention om samtykke til ægteskab, mindstealder for indgåelse af ægteskab og registrering af ægteskaber. Rådet fremsendte i denne anledning til 16. plenarforsamling en af kvindekommissionen udarbejdet tekst indeholdende indledning og hovedartikler til en sådan konvention. Et udkast til konventionens gennemførelsesbestemmelser var udarbejdet af FN's sekretariat.

Yderligere fremsendtes en rekommandation om samme emne.

Hovedartiklerne, som udarbejdet af kvindekommissionen, lyder som følger i uofficiel oversættelse til dansk:

Artikel 1.

Intet ægteskab skal lovligt kunne indgås uden begge parters fulde og frie samtykke, som skal gives af dem personligt i nærværelse af den myndighed, som er kompetent til at foretage vielsen, og af sådanne vidner, som måtte blive bestemt ved lov.

Artikel 2.

Stater, der er part i nærværende konvention, skal træffe lovforanstaltning til at fastsætte en mindstealder for indgåelse af ægteskab. Et ægteskab kan ikke lovligt indgås af en person under denne alder, medmindre der af en kompetent myndighed er givet dispensation med hensyn til alderen ud fra tungtvejende grunde i de vorde ægtefællers interesse.

Artikel 3.

Alle ægteskaber skal registreres i et passende officielt register af den kompetente myndighed.

Under drøftelserne i komiteen fremsattes adskillige ændringsforslag, der overvejende drejede sig om at klarlægge det nærmere indhold af det „fulde og frie samtykke“ og i denne forbindelse også, om samtykke vil kunne gives gennem en stedfortræder.

Ændringsforslagene.

Den polske repræsentant ville i præambelen — som ikke gengives her — efter en henvisning til ikke-selvstyrende og for-

mynderskabsområder have indføjjet ordene: „indtil disse har opnået uafhængighed“.

Congos (Leopoldville) repræsentant foreslog en ændring til artikel 1, hvorefter der til ordene „som skal gives af dem personligt“ skulle føjes „efter behørig bekendtgørelse“, idet hans hensigt var yderligere at sikre et samtykkes utvungne karakter.

Et indisk ændringsforslag gik ud på, at mindreåriges samtykke skulle betyde også forældres eller værgers samtykke.

Et af Mexico og Uruguay udarbejdet forslag af samme karakter, men indbefattende samtykke også af „den kompetente myndighed“, blev trukket tilbage.

Et af arabiske lande samt Malaya og Indonesien og et af latinamerikanske lande fremsat ændringsforslag ville indføre samtykke ved stedfortræder i følgende formulering „eller repræsentanter lovligt og særligt autoriseret til dette formål“ efter ordet „personligt“ i artikel 1.

Et forslag fra New Zealand og Spanien om ægteskab ved stedfortræder gik, efter at være revideret, ud på følgende tilføjelse til artikel 1 (i uofficiel oversættelse):

„2. Uanset bestemmelserne i paragraf 1 af nærværende artikel skal det ikke være nødvendigt for den ene af parterne at være til stede, når den kompetente myndighed er forvisset om, at der foreligger usædvanlige omstændigheder, og at denne part for en kompetent myndighed og på lovbestemt måde har givet og ikke tilbagekaldt sit samtykke.“

Den britiske repræsentant fremsatte et ændringsforslag, som indeholdt ændringer i ordlyden til artikel 1, udarbejdet under hensyn til britisk lov.

Vedrørende artikel 2 foreslog den østrigske repræsentant, at slutordene „i de vorde ægtefællers interesse“ skulle udgå. Han begrundede det med, at andre hensyn, f. eks. et ventet barns interesser, kunne begrunde dispensation.

Debatten.

Under debatten kom motiveringen for konventionen — som tager sigte på forholdene i visse underudviklede områder, nemlig at imødegaa visse primitive skikke og forhindre børneægteskaber — især til udtryk fra de afrikanske landes side. Konventionen må derfor navnlig ses som et